

Om jag ändå hade fått känna ett saligt rus.

Om allt hade fått vara så som vi hade hoppats och tänkt, så hade jag i saligt rus (*är jag helt övertygad om*) fått ösa superlativer över en underhållare vars like vi inte har anlitat på någon av våra medlemsträffar intill dags dato.

”Pianovirtuosen Rutkowski Wojtek, med fingrar som dansar likt älvor över tangenterna”. Ja, så löd ju utannonseringen i vårt programblad. Men vi fick ju dessvärre aldrig möjligheten att lyssna på dessa smäktande toner i ABF-husets blå sal. Därför att...

Coronapandemin kom emellan.

Denna pandemi släkte ner hela vår verksamhet. Möten, cirklar, utflykter, teater, filmkvällar och pubaftnar. En verksamhet som har fyllt så många medlemmars dagar med trevliga aktiviteter och givande samvaro. Dessutom har vi inte kunnat träffa familj och vänner. Rekommendationen har varit att sätta sig i karantän och inte ha någon kontakt med utomstående om det inte är av nöden tvunget. Och den rekommendationen har vi i vår åldersgrupp verkligen tagit till oss till fullo. Vi har även tvättat våra händer så till den milda grad, att vi snart är nere vid underhuden. Vi har nyttjat handsprit som aldrig förr, i den mån vi har lyckats få tag på någon. Vi har undvikit att trycka på hissknappar, dörrhandtag och bankomater utan plasthandskar. Dessa åtgärder är naturligtvis ett måste för att inte dra på sig detta förfärligt smittosamma virus.

Vi som jobbar i styrelsen är ju naturligtvis också satta i karantän. Vi blev oväntat drabbade av en trist och förlamande arbetslöshet. *Men*... det fanns ju ett alldeles nytt medlemsregister som behövdes ses över för kommande tider och det gav ju oss både en möjlighet och en anledning att få höra hur våra medlemmar har det i detta besvärliga läge. Sagt och gjort.

Vi fick en ringlista med dryga tjugotalet medlemmar var att ringa till. Trodde mig kanske att vid påringning få höra hur tristessen till vissa delar tagit över i det dagliga livet. Men ack nej.

Motgångar föder kreativitet.

Man möttes av en överraskande positivitet. Inte någon påstod väl med bästa vilja i världen att de gladdes åt denna pandemi. Men vem skulle bli hjälpt av det, var den genomgående åsikten. Detta är generationen som vet att inget serveras på guldfat. Var och en är till *visst* motto, sin egen lyckas smed.

Folk hade inte alls slutat att umgås. Men man gjorde det på det sätt som i rådande läge var möjligt. Det vill säga med rejält tilltagna avstånd. Räckte inte hörseln till så lade man upp sina mobiler på bordet med högtalaren på och pratade helt enkelt genom den, så att samtalet kunde flyta på helt obehindrat. Påskluncher kunde inmundigas på eget avsides bord med rejält tilltaget avstånd och utomhus. Dessa alltid så aktiva medlemmar som deltar både i det ena och det andra, sa sig till och

med välkomna lite ”ledighet” för att ge köksskåpen en välbehövlig genomgång. Översyn och vädring av garderober verkade också eftersatt. Någon tog sig an gamla fotografier för sortering och insättning i album. Men där säger jag bara **pust, pust**, vilken energi. Sådant kan ju ta evinnerliga tider. Där gäller det verkligen att komma ihåg, när, var, och ibland även vilka som är förevigade på bilden.

Och för alla med ”lydiga” ben har den dagliga promenaden varit helt given. Naturligtvis även då med rejäla avstånd och på lämpliga tider. Och i stället för, eller som ett komplement till promenaden så är det många, liksom jag själv som har gympat med Sofia.” **Hemmagympa med Sofia**”, är SVT s satsning för att få oss att må bättre och förhoppningsvis hålla oss friska och i god form.

Naturligtvis har en del stött på bekymmer under denna långvariga isolering. Jag tänker då mest på de som har behov av hemtjänsten. Oron för när, om och vem som dyker upp(mestadels helt utan någon form av skydd,) har resulterat i att en del sagt ifrån sig hjälp över huvudtaget. Detta är ytterst beklagligt, men upplevdes tydligen som ett tryggare alternativ, när man har valt att vara kvar i egna hemmet.

Denna pandemi är det ju helt omöjlig att inte ta med som ett tidsdokument över vad som drabbade oss våren 2020. Men som en sorts gemensam ”ickeverksamhet” känns det ändå som vi håller ihop, om än på distans. Förmodligen kommer vi att känna dyningarna utav den under en mycket lång tid framöver. Vi som är 70+ är konstaterat en riskgrupp. Men vi ska heller inte glömma bort att vi också är en tålmodig generation. En generation som förstår att ”**tåla sig**”. (*Precis så som Karl-Oskar bad sin Kristina att hon skulle göra, om det nu inte rent utav var tvärt om.*)

Kinas president Xi-Jinping sägs medvetet ha underlåtit att varna omvärlden om coronaviruset. Brasiliens president Bolsonaro förnekar att det är ett allvarligt hot, precis som hans storebror Donald Trump, som garanterat är född ur samma kletiga mylla. Visserligen har ”lille Donald” rekommenderat att vi kan ta oss en klunk av handspriten för att desinficera lungorna och sedan invänta soligt väder, så kommer denna pandemi att vara ur världen. Så här i Sverige är vi nog ändå innerligt tack-samma åt att vi kan förlita oss på Folkhälsomyndigheten och Anders Tegnell. Och vi ska absolut vara glada för att landets ledare inte heter Donald, utan Stefan.

Tills vidare får vi lita på att vår karantän, vår uthållighet och att tiden gör sitt.

Ha det gott, håll ut, och var väldigt, väldigt, rädda om er.

